

Heidi en carlo in Corsica

Di 26 okt 2010

Na drie drukke dagen heb ik vandaag kans om eens iets op papier te gooien, omtrent deze Corsica schaakvacantie.

Zaterdag zijn Heidi en ik hier goed geland, in Figari, dat is in the middle of nowhere. Figari is een luchthaven in het zuiden van Corsica, en er is op een zaterdagnamiddag geen enkele verbinding naar de rest van het eiland, ook niet naar de hoofdstad Bastia, 200 km terug naar het noorden. Het enige dat je kan doen is een auto huren, wat we dan ook prompt deden, voor de hele week. Heidi, met haar Corsica boekje in de hand, dat er zeer beduimd uit ziet en er op wijst dat zij ondertussen zeer zeker een notoire specialiste is van alles wat met dit eiland te maken heeft had me al gewaarschuwd, maar ik lachte dergelijke nonsens weg : een luchthaven zonder verbinding met haar eigen hoofdstad ?

De tocht naar het noorden, langs de oostelijke kustweg is wondermooi. Ik vind ze op vele plekken mooier dan de Spaanse oostkust, die ik goed ken. Corsica is groener, de prentbriefkaartjes rijgen zich aaneen daar waar Spanje op dit tijdstip dor en bruin is geworden. Het was bar koud in Charleroi toen we vertrokken, en hier wenkt ons twee uur later de zomer terug. Een felle heldere kust, met temperaturen van boven de 25° in de zon. Jas uit, pull over uit, een namiddagje zomersightseeing zonder je te moeten haasten in een behoorlijk nieuwe huurauto, langs die ene verlaten rustige weg. Aan een baai een Ricard, met de karaf water, een enkel zeilbootje voor het cafeetje, wat moet je nog meer.

Het hotel is redelijk eenvoudig, maar, bescheiden mensen zoals wij zijn, is ons verlanglijstje niet te overdadig. Toch stoort het ons dat er blijkbaar enkel een ontbijt beschikbaar is met confituur, we betalen daar 7 euro voor. Op mijn verzoek om 2 eitjes te willen koken werd verwonderd opgekeken en nee geantwoord, spijtig de keuken is gesloten. Het hotel ligt aan de zuidrand van Bastia, en zondag zijn we er op uitgetrokken, te voet, op verkenning. Drie uur en half hebben we gewandeld, de hele stad door, de heuvel op, langs de toernooizaal waar we incheckten, en dan helemaal terug naar het hotel. Er is een ferryhaven, een jachthaven, een citadel. Alles mooi, maar – wat dacht je in Frankrijk – vuil.

Om 18h waren we terug in het Theatre, voor onze 1e partij om 1830h. De toespraken waren kort, de uiterlijke speelcondities lijken behoorlijk, het prijzengeld – dat was al bekend – enorm hoog, maar daar zullen wij naar verwachting niet veel van meepikken, mijn tegenstrever was een gehandicapte jongeman, waarvan Heidi vermoedt dat hij lijdt aan de ziekte van Huntington, dat is een soort spastische aandoening met sterke motorische hinder. Dat maakte dat hij boven het bord verscheen met zijn rechterhand, om met de nodige moeite bijv. een pion te slaan, maar hij had de gewoonte soms nogal wat te twijfelen aan zichzelf waardoor de hand een minuut of zo bleef zweven boven het veld c5 in abrupte, snelle bewegingen, zich vermannend terugtrok om dan weer even later in een soort vlinderslag terug te verschijnen en de pion wel degelijk te verwijderen. We gingen beiden promoveren, maar

hij had 2 pionnen tegen mijn ene, en na dameruil was het over en uit, en 1-0 voor hem. Heidi had niet veel medelijden met haar tegenstander die iets rond de 1500 elo had, en dus had ze “ een scalp” .

In elk geval speelden we geen gewoon zwitsers systeem, want ik zag aan de topborden dat die ook al redelijk sterke tegenstand voorgeschoteld kregen. Blijkt ondertussen dat ze “ système suisse, acceleré, dégressif” spelen. Een versnelde zwitserse paring ken ik, dat is de tabel niet in twee delen, maar in vier, maar waar de dégressif voor staat is me nog niet bekend. Het lijkt me een goede formule in die zin dat je op die 7 wedstrijden ook effectief 7 keer iemand ontmoet waartegen je min of meer toch een kans maakt op een behoorlijke partij.

Maandag was het werkdag, met twee partijen. Dat is trouwens de enige dergelijke dag, en om 10h begonnen we aan partij 2. Heidi had opnieuw iemand van rond de 1600 tegen, en had naar eigen mening geen kans. Ik speelde tegen een jongetje van 12, hij speelde het bijzonder goed. De nachtmerrie van iedere oudere schaker. Hij speelde wat die gasten allemaal graag spelen, Italiaans met c3 en d4, inclusief een pionoffer. Ik volgde de theorie, en dacht terug aan die ene onzalige namiddag in Wavre voor de IC, drie jaar of zo geleden, waar ik een uur nadacht (Jan Segers, herinner je het nog ?) over het vervolg in die complexe opening en verkeerd voortzette met verlies tot gevolg op zet 19 of zo iets. Ik had toen dat ding eens goed nagekeken thuis en vervolgde nu wel correct zodat wij naar een evenwichtig middenspel evolueerden. De knaap offerde dan zijn paard op h7, wat ik weigerde, ik kon mij uit de hoogste miserie redden door twee broodnodige niet voor de hand liggende zetten, waarna ik uiteindelijk toch nog een tweede pion moest teruggeven, zodat hij er eentje voor bleef. Kinderen hebben het niet zo begrepen op eindspelen. Toen ik in die minpositie de zaak doordacht vond ik dat er mits het offeren van een tweede pion, een mataanval gecreëerd kon worden. De jongen nam de pion aan en na een herhaling van zetten (matdreiging) moest hij in remise berusten. Van een minremise naar een effectieve remise.

Gisterenavond, om 17h, reeds de 3e ronde, zo gaat het plots wel snel.

We spelen in een systeem van 1h 30' plus 30" per zet increment. Ik speelde een Engelse opening, en blijkbaar had mijn tegenstander, middelbare leeftijd, Fransman, met zijn kornuiten gewed dat hij die Belg ging opeten uitsluitend met de increment. Ik neem mijn tijd, speel redelijk traag, en hij komt aan het bord, blijft staan, zet, en verdwijnt terug. Normaal kan ik wel wat hebben, maar op de duur, als ik van mijn 1h30 nog maar 50' over heb, en hij staat daar nog altijd met 1h32 dan begin ik mij toch wat op te winden en ongerust te worden. Die meent dat toch niet ? Stel je dat een keer voor, je maakt het niet méé, verliezen tegen iemand die niet onder zijn 1h 30' is gegaan !?!? Hij is te snel, en verliest het gevaar uit het oog. Totaal onnodig verliest hij een volle toren, een verborgen dreiging die hij niet mee heeft opgenomen in zijn verdediging en pats ... de vliegenmepper zwiept omlaag recht op zijn kale schedel. Zelfs opgeven deed hij uiterst snel, bijna zonder nadenken, zonder enig probleem, zolang die vermaledijde tijd maar niet onder de starttijd verdween. Bizar. Loop ik daar om kwart na zes al rond, beetje kijken naar de grote jongens, vooral het bord van Loek Van Wely zal mijn aandacht krijgen deze week (supporter eigenlijk al 20jaar een beetje voor hem). Grote jongens is bij Loek zeker van toepassing, ik schat hem 1m93. Heidi ziet zich opnieuw

zitten tegenover iemand van 1500, en zet een Sokolsky op. De partij slingert uren heen en weer, een greppeloorlog, Heidi speelt, geruggesteund door pion e3, Dd4+ met schaak op de koning h8 en met de zwarte D op c5. De zwartspeler neemt zijn Lh6, slaat de pion op e3 met schaak op de witte koning op g1 !! Ik zit er bij en mag niets zeggen. Heidi, stomverbaasd, is een ogenblik compleet van de kaart, trekt wit terug, heft dan beschuldigend haar vinger naar de man over haar en knalt hem in het gezicht “ mais vous êtes check” !! Waarna die zich heel snel verontschuldigt, de dame ruilt (!?, hij moest met die looper spelen, naar g7 waarna er een andere stelling ontstaat), e neemt d4 en de partij gaat verder. Op het eind heeft ieder nog een pion, zwart promoveert eerst, en Heidi blundert, erg vermoeid na zo' n dag, haar remise weg naar een verlies door haar koning vanuit h5 niet naar g6 te zetten maar naar g5. Heel spijtig, een gemiste kans. Na drie uur rondslechteren in de zaal heb ik benen als olifantpoten en is het een zegen dat we met een huurauto zijn, en niet nog eens dat hele stuk naar het hotel moeten rijden – bussen of trams zijn er hier niet te bespeuren.

Vannacht sloeg het weer om. Plots is de herfst uit het noorden hier aangekomen, het is wel droog, maar het is koud, en er waait een hevige wind uit de bergen achter de stad. Die bergen, dat is me ook wat : voor ik naar Corsica vertrok dacht ik dat dit een land van heuvels

was. Dat is dus niet zo, het is een land van bergen. De hoogste bergen bevinden zich in de noordelijke helft, met toppen tot 2500 meter, en dat is echt nog een voortzetting van de Alpijnse bergen aan de overkant van het water.

Vanavond ontvouwde zich ronde 4.

Er spelen zowat 170 spelers mee, waarvan een dikke 50 (!!) van de eigen Corsicaanse Chess Club, de CCC. Meestal jeugdspelers. Heidi speelde met zwart tegen zo' n jongen van hier, 1500 elo, en speelde naar eigen zeggen een bar slechte opening. Ze kwam er een beetje mirakuleus uit, nadat de jongen al euforisch aan het meespelen was met de kameraadjes, schiep dreigingen, en won tenslotte, haar tussenstand opkrikkend naar een 2 op 4. We zijn nu werkelijk eens benieuwd wat voor soort tegenstander ze morgen zal ontmoeten, met wit. Ik speelde, ook met zwart (tot nu toe loopt dat gewoon parallel) tegen een juffrouw uit El Salvador, een mooie vrouw met een hoog percentage Indiaans bloed, en die niemand minder is volgens mij dan de vriendin of de mevrouw van Loek Van Wely. Ze luistert naar de exotische naam Lorena Zepeda, en is in het bezit van 2194 elo punten. Iedere schaker zou in zijn leven eenmaal tegen Lorena moeten spelen, en zich gelukkig prijzen. Ook zij speelde Italiaans met wit, maar een systeem c3 d3 De2. Uit symmetrische beïnvloeding speel ik op zet 7 de dame naar e7, wat na 6...d5 een kapitale blunder blijkt te zijn, en mij een stuk kost voor 2 pionnen. Opgeven of doorvechten ? Ik heb doorgespeeld, heb nog aardig wat compensatie uit de brand gesleept, maar toen de stofwolk ging liggen en mijn counterkansen vakkundig gepareerd, gaf ik op, mijn energie voor morgen sparend, en het lijdten niet nodeloos rekkend.

Woensdag 27 okt 2010

De dag voor het vertrek naar Corsica kocht ik een boek in de Standaard. Een boek getiteld "Het Sinjorenstadhuis", en geschreven door ons lid Patrick Van Hecke. Het is een mooi verzorgde luxe-uitgave in stijve omslag, 220 pagina's en het gaat over de geschiedenis van de koekestad en van haar stadhuis met veel oog voor details en voor anekdoten. Waarom schrijft Patrick zulk boek? Het stadhuis is zijn leefwereld, daar werkt hij en verdient hij zijn boterham, als bode/gids/onthaalmedewerker. Toen ik er begon in te lezen, hier in Bastia kwam ietwat schamper de opmerking vanuit de richting Heidi (zwaaiend met dat boekje over Corsica): "wie begint er nu een boek te lezen over Antwerpen als hij in Corsica zit??". Tja, toch durf ik het bij alle schakers van onze club, en alle schakers ver daarbuiten, warm aanbevelen, het gebeurt niet zo dikwijls dat een onzer collega's plotseling een boek publiceert. Uitgeverij C.De Vries-Brouwers, Antwerpen, te koop in de Standaard à (amper) 20 euro.

Het weer zit terug goed, en nodigt tot een gezonde wandeling.

De huurauto ontvang je van de maatschappij met een volle benzinetank. Maar op het hele eiland was al een poos praktisch nergens benzine te krijgen, en ik hoopte dat die ene tank zou volstaan om zaterdag nog terug in Figari te geraken. Dat zit er wel in, maar vanaf vandaag staan de chauffeurs rijen dik aan te schuiven, overal aan tankstations. Blijkbaar is de zaak terug aan het draaien naar een normale toeleveringssituatie.

Gisterenavond wat gegniffeld bij de "live" tussenstanden op de Skog website over de op dat moment aan gang zijnde partijen voor het clubkampioenschap. Op die manier ben je natuurlijk toch nog een beetje thuis in de club te Mortsel.

Heidi heeft vanavond haar 5e ronde gewonnen, en pronkt nu met 3 p. Het was een makkie in zoverre dat die jongen een vol stuk inzette, en een half uur later nog een waarna hij dan maar opgaf. Niets om heel trots over te zijn, maar over een toernooi is een makkelijke overwinning soms meer dan welkom en Heidi speelt hier dus nu al het toernooi van haar leven. Haar onvolprezen coach zonder dewelke ze natuurlijk nog geen enkel punt zou hebben gehaald bakt er zelf niets van, van dat scoren achter het bord en ging vandaag opnieuw met een nul naar huis, na een echt wel boeiende en m.i. hoogstaande partij waarbij de Fransman beter bleek te kunnen schaken dan ik, en verdiend won. Ik zal eens moeten zien in de machine waar het fout liep, want er is dus echt niet geblunderd bij mijn weten. En daar kan ik perfect mee leven. Morgen speel ik tussen de kinderen, tegen een NC, c'est la vie. Te voorspellen scenario: nog 2 winstpartijen in "de kelder".

Nog een uurtje bij Loek's bord op 1 gestaan, en gezien hoe hij onberispelijk won met wit tegen Chchekaechev, en in pole position aan de voorlaatste ronde begint. Lorena stond de hele tijd naast mij, een blik van herkenning wisselend. Ik zag vandaag die foto op de skogwebsite, de eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat Lorena tijdens onze partij gisteren super devoot gekleed was en ik dus alleen maar kon getroffen zijn door haar natuurlijke charme. Dat moest er toch even af. Heidi van haar kant heeft een enorme boon voor die knappe Engelse grootmeester, Gawain Jones, en zou, als ze niet achter haar eigen bord moest zitten, de hele avond altijd

maar naast zijn bord willen staan. Met 3 op 5 mag je natuurlijk stilaan in die gasten hun buurt komen (chagrijnig – jaloerse coach).

Morgen misschien eens varen naar Elba, de toerist uithangen !

Do 28 okt 2010

Elba was misschien wel voor Napoleon, maar niet voor ons. Er is geen enkele ferry naar het nabij gelegen eiland, misschien wel omdat het niet Frans, maar Italiaans grondgebied is. Een ferry van Bastia naar Sardinië is er natuurlijk wel. Dan zijn we na enige beraadslaging de kustweg opgereden naar Cap Corse. Het bleek een voltreffer. De kustweg naar Macunaggio in het uiterste noorden van de wijsvinger van Corsica is misschien wel de mooiste die ik ooit gereden heb. Sensationele rit tout court, onder een azuurblauwe hemel, waar de zon in felle schitteringen hele stroken van de zee deed glinsteren tot verblinding toe, soms, heel eventjes, langs de zee op haar niveau, dan even verderop wel 400 meter of meer er boven uit rijdend, met adembenemende vergezichten, en kleine rotsachtige eilandjes voor de kust, heel rustig dunbevolkt gebied, de ondoordringbare maquis rondom, waar ze thee en honing uit ontwikkelen. Aan het jachthaventje van Macunaggio gamba's zwemmend in de olie en timasiru na, met kastanjecake overgoten met Tanzaniaanse fondant. Wat opvalt, in Bastia stad en ook hier, is hoe de mensen van hier gekleed zijn. Ik rij rond in een t-shirt, heb voor het einde van de namiddag een pull-over gereed in de auto. Naar onze begrippen is het hier zalig lenteweer. Die mensen lopen hier rond in wat wij zouden aantrekken in de winter. Die hebben het hier nu al koud ! Wij wensten te eten op het terras, maar dat mocht niet van de waard, omdat het te koud is, en dan moet de voordeur dicht en kunnen ze niet met die schotels over en weer, en reclameren de klanten dat ze in de tocht zitten. In Bastia heb ik mensen gezien met een muts en een sjaal, je houdt het niet voor mogelijk.

Om 5h begon ronde 6. Ik moest (mocht) tegen een jongetje met 1150 elo. Er nam een kind tegenover mij plaats, dat toch al 2 keer gewonnen had, tegen onder andere iemand met 1500 elo. Hij gaf mij een handje, dat wel 4 keer in de mijne paste. Ik vroeg hem

“Bonjour, quel age as-tu” ?

“Huit et demi, monsieur”. Heel beleefd en wel opgevoed, en dan het onsterfelijke “ET VOUS” ?

Ik keek hem lachend aan door mijn bril

“Moi, j'ai soixante-six ans ET DEMI”

Waarop het ventje zijn ogen neersloeg en “merci” fluisterde.

Ook hij speelde alleen in zijn increment. Maar dat vond ik ditmaal perfect kunnen, hij ging liever wat spelen met de kameraadjes in plaats van over die bompa wat te zitten nadenken. Om kwart na 6 was het over, 40 zetten lieve hemel op een dik uur.

Ik speelde dus vandaag helemaal achteraan de zaal, Heidi zat aan het front, bij de betere spelers. Ze straalde, ze had er al de hele dag zin in, ze zou die knoeftkapper eens in het verlies rammelen, eens laten zien tot wat vlaamse schaaksters in staat zijn enzovoort. Ja Heidi, natuurlijk Heidi. Haar tegenstander had 1850 elo, en een TPR tot dusverre van 1950. Ze

speelt haar b4 dingetje en nadat ik gedaan had met spelen ga ik eens kijken en Heidi's stelling oogt bijzonder solide, en dynamisch. Het wordt later en ze gaat stilaan zo goed spelen dat ik begin te denken dat ze niet alleen goed staat te verdedigen, maar misschien wel de overhand begint te krijgen. Na haar Dc5 staat ze dominant, in een weliswaar heel complexe positie. Haar tegenstrever begint zenuwachtig over zijn stoel te schuiven, voorbijgangers (Heidi zat aan de rand) stoppen even, bekijken haar kaartje met het Belgisch vlaggetje en de vermelding elo 1237, lopen dan door, dan stoppen ze plotseling en keren terug, vol ongeloof kijkend naar de elo op bord 37 van de 6e ronde van een toernooi van 75 of 80 borden. Heidi krijgt m.i. minstens twee kansen op een winstvoering. Maar haar onervarenheid met dit soort situaties, enige vermoeidheid misschien, en ook wat zenuwen waarschijnlijk, maken dat ze niet de sensationele titel in CORSE MATIN zal krijgen die ze eigenlijk had moeten verdienen, "HEIDI DE BELGIQUE, 1237 ELO ECRASE PIOTR SZYMANSKI, 1850 ELO – DANGER PUBLIQUE POUR NOS JOUEURS D ECHECS DE COMPETITION".

De net niet story dus. Morgen mag ze tegen iemand met 2300 elo. Voilà, dat zal het dan zo wat geweest zijn met haar schaak, hier in Bastia, een waardige afsluiter. Een ding heeft ze hier alvast geleerd : zij moet tegen niemand bang zijn zo lang die minstens geen 1850 heeft. Op voorwaarde dat ze rustig is, in een kalme omgeving en zich helemaal op het spelletje kan concentreren zonder problemen.

Morgen ? Sorry, Heidi, maar dan steek ik je in extremis nog voorbij. (knorhaan met opgestoken veren).

Vr 29 okt 2010

Er moet hier een commercieel genie aan het werk zijn in de schaakclub van Bastia. Hun prijzengeld bedraagt 60.000 euro, en ze hebben een verzameling van misschien wel 100 sponsors, alles en iedereen die iets te verkopen heeft in Corsica draagt bij, van Coca Cola tot de lokale autoverhuurder. Heidi heeft een foto genomen van de muur waarop al die sponsors met hun eigen reclamepaneeltje te kijk staan, het is bepaald indrukwekkend, daar kunnen wij met onze ene sponsor CVWarehouse nog flink in de leer gaan. Alle prijzen voor kinderen zijn elektronica prijzen, of iets daaraan verwant, maar geen geld.

Parkeren in de binnenstad waar het Theatre is, is onmogelijk, veel te druk, je moet de auto boven aan de heuvel zetten en dan 10' wandelen, naar beneden dat is geen probleem. De zee is nog eens veel lager, dus als je overdag langs de zee boulevard aan de jachthaven of aan de Place St Nicolas wandelt moet je eindeloos klimmen om eerst aan de speelzaal te geraken, en daarna naar je auto om terug naar je hotel te rijden. Je kan kiezen, de geleidelijke weg buitenom, of korter, met trappen. Ik heb ze niet geteld maar het zijn er verschrikkelijk veel, en niet echt aan te bevelen voor mensen met een kwaal of voor hen die niet in topconditie zijn.

Vanochtend om 10 h laatste ronde, de 7e. Heidi speelde tegen de arrogantste vrouw van de klas, een Française die het met haar 2300 elo en slechts 2.5 op 6 beneden haar waardigheid vond om Heidi met haar duizend elo minder maar wel 3 op 6 te woord te staan. Heidi had geen

schijn van een kans, maar was vooral teleurgesteld in dat mens haar houding. Een kleine ontgoocheling dus voor haar, maar ze voelt zich toch goed in haar totale aanpak en beleving van dit toernooi. Ik speelde tegen een jongeman van 1300 elo ongeveer, die me in mijn Engelse opening niets bijzonders in de weg legde en waartegen ik een logische overwinning boekte na een vrij korte partij.

Eindresultaat Heidi 3/7 1237 elo Tpr 1485

Eindresultaat Carlo 3.5/7 1868 elo Tpr 1705

De 14 hoogsten in de eindrangschikking spelen samen met de GM's Mamedyarov en Radjabov een bekerfinale voor de prijzen. Een rapidtoernooi van 15' met 3" increment per zet. Acht paringen vanavond om 5h, de acht winnaars spelen de kwartfinales vanavond om 7h. Die partijen vonden plaats in de schouwburg, en het publiek nam plaats zoals bij een theatervoorstelling, met de partijen geprojecteerd op het enorme doek, en een microfoon in je oor waarmee je on line commentaar (in het Frans) kon beluisteren over de aan gang zijnde partijen. We woonden de achtste finales bij en het was een sensationele ervaring. Rapid toernooien tussen grootmeesters, met de nodige commentaar in een schouwburg is echt een formule voor de toekomst, en hetzelfde procédé kan op TV alleen maar uitgroeien tot een succesformule.

Morgen zijn er de halve finales en de finale.

En oh ja, ook nog een blitztoernooi met niet minder dan 5000 euro aan prijzen (!!). Vele schakers die niet deze week aan het toernooi deelnamen, zullen hier morgen op de afspraak zijn, vanuit het vasteland.

Ons laatste avondmaal namen we aan de haven, waar enkele keren de ferryboten aan en afvoeren, net als in Kiel in augustus. Maar deze schepen hier waren veel, veel kleiner, het verschil tussen ferryboten en cruiseschepen.

Morgen een volledige reisdag, terug naar huis langs diezelfde prachtige oostkust naar Figari in het zuiden, heel waarschijnlijk nog altijd onder diezelfde prachtige blauwe, totaal onbewolkte Corsicaanse hemel.

Een in meer dan één opzicht onvergetelijke schaakweek.

C u back home folks !